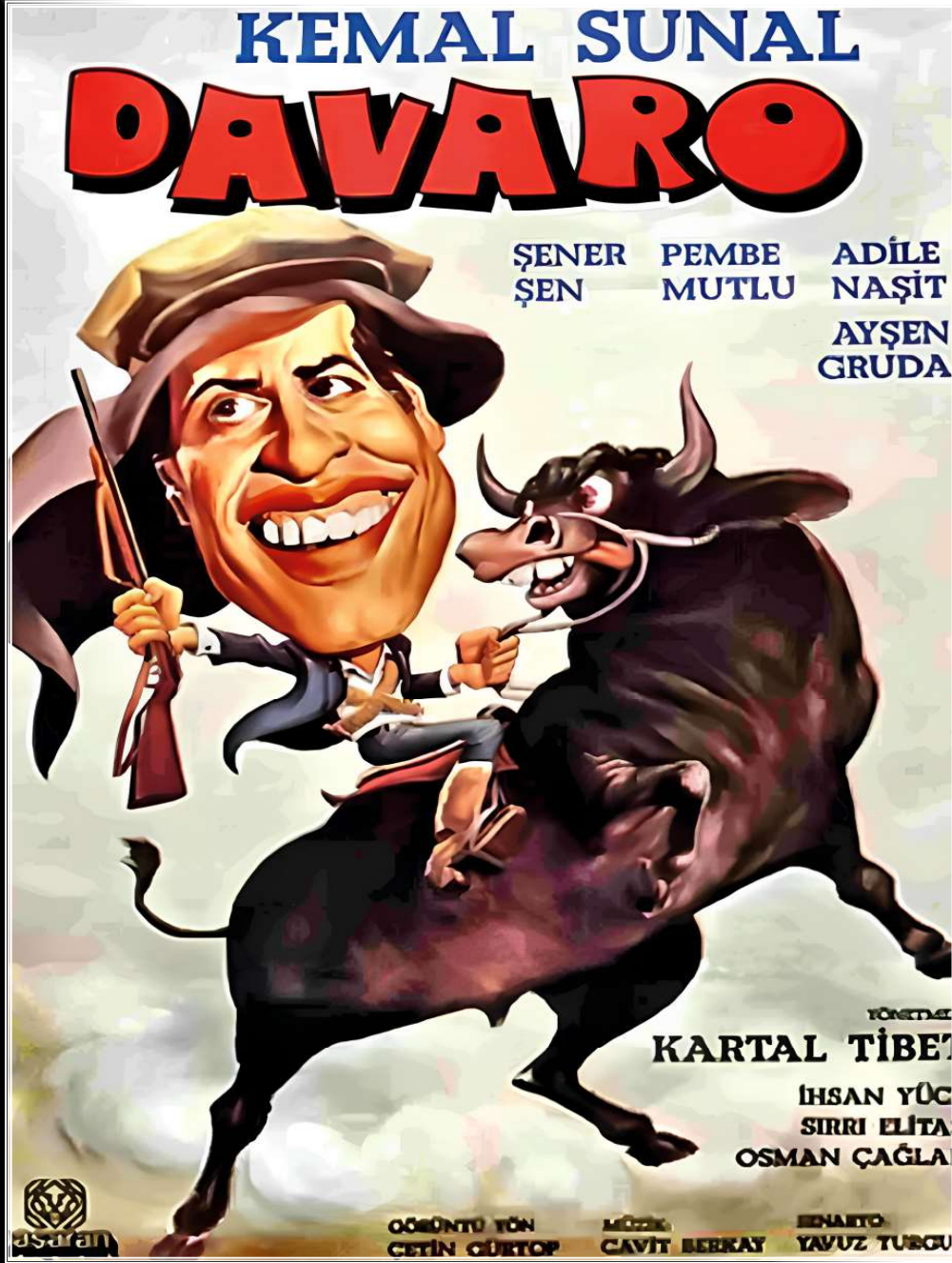

Aşık Kara

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Hüseyin Çırakman ◆ Erdoğan Öner (Vakârî) ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım ◆ Süleyman Teyek
- ◆ Mustafa Acar ◆ Mehmet Pektaş ◆ Kirman Rüstemli ◆ Aydın Battal
- ◆ Yemliha Gürlek ◆ Ali Parlak ◆ Murat Kahraman (Murâdî) ◆ Musa Serin
- ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ İhsan Nazik ◆ Yahya Özkök
- ◆ Durdu Güneş ◆ Mehmet Gözükara

80 Sayı 21 Ekim 2024

Bakalım

◆ Âşık Hüseyin Çırakman

Hayat pahalılığı boydan aşıyor
Bu nasıl iş oldu aklım şaşıyor
Parası olanlar rahat yaşıyor
Böyle bir zamana kaldık bakalım

Yeni moda çıktı bu nasıl biçim
Uçtu göğe çıktı fakirde geçim
Nasıl rahat etsin sıkılır içim
Mani hülyalara daldık bakalım

Eti keki cabı mahdudu fiyat
Bildiğine satar nerede heyet
Yeme yok içme yok tam olduk diyet
Bu sefer payınız böldük bakalım

Bir çift çarık aldım kırkbeş liraya
Gon şurada dursun benzer deliye
Bir hafta geyince döndüm geriye
Tarlada çariksız kaldık bakalım

Çırakman gitmedi gönlümün yası
Elli lira galeyettin bir tası
Zenginın sırtında kumaşın hası
Pederi tarlaya saldık bakalım

Â ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakkâ dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

80. Sayı Ekim 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Gelin-Kaynana Atışması

◆ Erdoğan Öner (Vakâri)

Kaynana:

Fatma Bacı gel içimi dökeyim
Bir işin ucundan tutmuyor gelin
Gücüm kalmıyor ki ateş yakayım
Acıyıp da yardım etmiyor gelin

Gelin:

Kapısına geldim yirmi yaşında
Bir kere şu yüzüm gülmedi bibi
Tarlada tapanda vardım işinde
Yine kıymetimi bilmez kaynana

Kaynana:

Güya gelin aldım oğlan everdim
Elimde ne varsa hepsini verdim
Keşke iyi olsa sana överdim
Yaptığım yemekten tatmıyor gelin

Gelin:

Herkes düğün yapar davul çaldırır
Her gelin koluna ziynet aldırır
Beni kovlar komşuları doldurur
Sözlerin yanına kalmaz kaynana

Kaynana:

Gözün açsa anasına ulaşır
Dili pabuç gibi benle dalaşır
Ahırda koyunlar durmaz meleşir
Bir gün yemlerini atmıyor gelin

Gelin:

Haftada bir anamgile giderim
Göresim geliyor buna ne derim
Böyle imiş değişmez bu kaderim
Elin öpsem mutlu olmaz kaynana

Kaynana:

Oğlum var ya oğlum, pısırik çıktı
Şikâyet edicim yüzüme baktı
Bilmem ki bu çocuk kimlere çekti
Çocuğa ne edip etmiyor gelin?

Gelin:

Kocam da şaşırılmış onun yüzünden
Çıkamıyor anasının sözünden
Ana olmaz diyor elin kızından
Birazcık yanıma gelmez kaynana

Kaynana:

Gün akşam olmadan kapıyı örter
Lafı kıyık gibi böğrüne dürter
Herifim sinirden bağrını yırtar
Bizimle bir adım gitmiyor gelin

Gelin:

Akşam akşam açık kalır mı kapı?
Örtüyorum diye dürtüyor çöpü
Elinde geziyor kazmanın sapı
Ağlarken yaşımı silmez kaynana

Kaynana:

Kocası sabahtan gidince işe
Çıkıyor yataktan sanırsın paşa
Vallahi billahi demiyok bişe
Olgunlaş derim de yetmiyor gelin

Gelin:

Kocam işe diye evden çıkıyor
Kaynanamın gözü bana bakıyor
Paşa diye bir de lakap takıyor
Peşimde gezmekten yılmaz kaynana

Kaynana:

Vakâri duymasın malamat eder
Kocası duyarsa bilmem ki ne der
Kaynana olmadım herifim peder
Gelip de goynuma yatmıyor gelin.

Gelin:

İşte Fatma Bibi gerçekler böyle
Vakâri de yazsın bunları söyle
Akşam ediyorum bir bardak çayla
Yemeğe davete gelmez kaynana

Nigâr Hanım Vay/On Bir-Nigâr Hanım Paris'te

◆ Tacettin Şimşek

De Gaulle Havalimanı'na bir güneş doğdu bugün. Bakanlar bir daha baktılar; başbakanlar iki daha. Gözleri kamaştığı için güneş gözlüklerini takanlar oldu.

Paris valisi Paul Grand, makam aracını göndermişti havalimanına. Nigâr Hanım'ı alıp doğruca valilik binasına götürdüler. Kendisine şehrin altın anahtarını ve hemşehrilik beratını takdim ettiler. Cumhurbaşkanı Émile Loubet, törene kutlama telgrafi gönderdi.

Modanın şehrine bir moda ikonu düşmüştü. Nigâr Hanım, Paris'te Coco Chanel ve Nina Ricci gibi moda tasarımcılarıyla tanıştı. Onların kreasyonlarına ilham verdi.

Paris ona bayıldı ama o nedense Paris'i sevedemedi. Türkiye'ye dönüşte gezi notlarını kaleme alırken herkesin gözünü ve gönlünü kamaştıran, Yahya Kemal biraderinin "his ve haz yüklü kâinat" diye tanımladığı Paris'le ilgili olarak Nigâr Hanım, "Aşağı tabaka halkının kabalığı, sokakların da kirliliği yüzünden bu şehri sevedim." diye yazacaktı.

Ertesi gün ressamın sokağına uğradı Nigâr Hanım.

Paris'in ünlü ressamlarıyla tanıştı. Cézanne, Pissarro, Matisse, Monet, Renoir, Deyrolle, Gilbert sokak boyunca oturmuş, önlerindeki tuvallere rengârenk resimler çizmekteydiler. O gün Nigâr Hanım, bu yedi ressama yedi farklı portresini çizdirdi. Hepsini sosyal medyada paylaştı. Moda deyimleriyle sosyal medya yıkıldı.

Kartpostallar iliştiirdi genel ağ sayfasına.

Kendi resimlerinin bulunduğu kareler beğeni yağmuruna tutulur; mavi boncuklarla, maşallahlarla süslenirken yağlı boya Eyfel Kulesi, Notre Dame Katedrali, Louvre Müzesi, Lüksemburg Sarayı, Opera Garnier, Zafer Takı, Panteon Anıtı, Büyük Saray resimleri umulan ilgiyi görmedi.

Öyle ya, Nigâr Hanım'ın portresi dururken kim bakardı diğer resimlere? Tarihmiş, doğal güzellik-

miş, müzeymiş, saraymış, bahçeymiş... Bunların hepsi hikâyeydi. Okur şiir arıyordu, şiir. Şiirse Nigâr Hanım'ın suretiydi.

Şanzelize, tepeden tırnağa kafe demekti. Kafe de doğaldır ki kahve demekti. Nigâr Hanım kahvesiz yaşayamazdı. Öyleyse ver elini Şanzelize!

Akşamüstüydü. Şuna mı girsem buna mı girsem derken ilk kafeye yöneldi.

Üç garson koşup geldi.

"Biyen vönü madam, pardon, matmazel!" dediler.

Nigâr Hanım, gülümsedi.

"Mersi!" dedi bütün garsonlara.

Closerie des Lilas'ydı. Leylak bahçesi idi. Yalnız Sartre'ın, Troçki'nin, Lenin'in, Moreas'nın, Hamingway'in değil Yahya Kemal'in de kafesi idi. Özel masası vardı orada.

Yahya Kemal'le karşılaştı. Şairin yirminci yaş günü kutlama törenine katıldı. Genç şair "abla" diye hitap ediyordu Nigâr Hanım'a. Doğrusu Nigâr Hanım da onu kardeşi gibi seviyordu. Bu Üsküplü çocuk, Paris'te Sciences Politique okuyordu. İstanbul'un dağdağasından kaçıp Paris'e gelmişti. İyi şairdi. Türk şiirine yeni bir soluk getirebilir, neoklasik bir üslup geliştirebilirdi.

Heyecanlıydı. Üniversite ortamında öğrendiklerini Nigâr Hanım'a aktardı.

Fransa'nın en büyük tarihçisi Albert Sorel'den ders alıyordu. Sorel'in en yetenekli öğrencisi Camille Jullien, Yahya Kemal'in yakın dostuydu. Tarihin dehlizlerinde Fransız milletini bulmaya çalışıyordu. Nihayet bir sonuca ulaşmıştı: "Fransa toprağı bin yılda Fransız milletini yarattı."

"Bin yıl mı?" diye sormuştu Nigâr Hanım. "Ne kadar az! Bizim sadece Anadolu'daki tarihimiz bin yıl. Öncesine gidersek kim bilir, kaç bin yıl? Bunu memlekete dönünce tarihçilerimize soralım. Bizde de eminim Albert Sorel gibi tarihçiler vardır.

Ahmet Cevdet Paşamız öldü ama *Tarih-i Cevdet'i*, *Kıyas-ı Enbiya'sı* var. Fuad Köprülü, Reşat Ekrem Koçu, Enver Behnan Şapolyo daha çocuk; Halil İnalçık daha doğmadı ama eli kulağında. Cemal Kutay yolda.”

“Ohoo,” demişti Yahya Kemal, “onlar doğacak da, büyüyecek de, tarihimizi araştırıp bilgi sahibi olacak da, beni bilgilendirecek de... İlber Ortaylı'nın doğmasına daha kırk yıl var. O zamana belki de ölürüm ben.”

“Yok yok, sevgili biraderim,” diye karşılık vermişti Nigâr Hanım, “ümitsiz olma. İlber 1947'de doğar, sen de Allahuallem 1958'de ölürsün.”

“Tamam da Nigâr ablacığım,” diye sızlanmıştı Yahya Kemal. “Öyle olsa bile ben öldüğümde İlber Hoca on bir yaşında bir çocuk olacak. Ondan ne öğreneceğim ben?”

Nigâr Hanım şöyle bağlamıştı sözlerini:

“Ümitvar ol, kardeşim. Sen ona yetişemezsen İsmail Hami Danişmend, İsmail Hakkı Uzunçarşılı yetişir sana. O da olmadı Abdullah Ziya Kozanoğlu'ndan öğrenirsin tarihi. Ne var ki? Önsezilerim bana, milletimizin, tarihi ileride televizyon dizilerinden öğreneceğini söylüyor.”

Yahya Kemal'in yakın dostları arasında Jean Moréas vardı. Gerçek adıyla Ioannis A. Papadiamantopoulos. Yunan şair, eleştirmen ve deneme yazarı. (İlm-i nücuma göre ileride bir şair başbakan gelecek ve “*Sıla derdine düşünce anlarsın / Yunanlıyla kardeş olduğunu*” diye başlayan bir şiir yazacak.)

Jullien'in sözü Yahya Kemal için bir tür aydınlanmaydı. Bin yılda Anadolu toprağı da Türk milletini var etmiş olabilir miydi? Gerçi bir kaynak sorunu vardı ama... Yani Akdeniz havzasında Yunanlılarla ortak bir geçmişe sahiptik. Antik Yunan edebiyatıyla, felsefesiyle, tiyatrosuyla, mitolojisiyle muazzam bir kaynaktı dünya için. Bizim için de öyle olabilir miydi? Nev-Yunanîlik diye bir düşünce geliştirilebilir miydi? Pekâlâ olabilirdi bu. Nitekim oldu da. Aydın çevrelerde coşkuyla karşılandı.

Edebiyat dünyası bir süre Yahya Kemal'in “Biz medeniler, Akdeniz etrafında bir havuzun kenarlarındaki kurbağalar gibiyiz.” cümlesiyle çal çal

çalkalandı.

Yakup Kadri yürüdü peşinden. Yahya Kemal “Sicilya Kızları” ve “Biblos Kadınları” adlı şiirleri yazarken Yakup Kadri “Siyah Saçlı Yabancı ile Berrak Gözlü Genç Kızın Sözleri” başlıklı yazıyı kaleme aldı.

Derken efendim, Nev-Yunanîlik, mirasını bütünüyle Salih Zeki'ye biraz da Mustafa Seyit Sutüven'e devredip tarih sahnesinden çekildi.

Konağındaki bir salı toplantısında Yahya Kemal'e abla nasihatinde bulunmuştu Nigâr Hanım:

“Sevgili biraderim. Bırak bu Akdeniz havzası efsanelerini. Özüne dön! Anadolu'dan çok önce Çuçu, Aprınçur Tigin, Asıg Tutung, Pratyaya Şiri, Kül Tarkan gibi şairlerimiz var bizim de. Onları araştır!”

İster öyle oldu ister böyle oldu deyin. Yahya Kemal'in Nev-Yunanîlik fikrinden caymasında, Yakup Kadri'ye “Yav kanka. Bu yul yul değildir be! Nigâr Anım ablam doğru söyler. Yul yakınken dünelim be yav, akikati bulalım.” demesinde Nigâr Hanım'ın rolü var. Ben bunu bilir, bunu söylerim.

Ya işte böyle. Nigâr Hanım'ın Yahya Kemal'i doğru yola ilettiğini öğrendiniz mi şimdi?

Aksini ispat edecekler buyursun.

Hodri meydan!

Sevgi, Saygı, Hatır Vardı

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Yaktığımız löküs idi
Somun ekmek lüküs idi
Tarla süren öküz idi
Burcu burcu ıtır vardı.

Ateş yaktık, gazan kurduk
Elimizde pırtı yurduk
Tokacı kilime vurduk
Hamamlarda natır vardı.

Tarlada mani söyledik
Dağlarda keklik avladık
Dostlarla gönül eğledik
Acer yoktu mitil vardı.

Ekin orakla biçilir
Tohum el ile saçılır
Yazın yaylaya göçülür
Kara çuldan çadır vardı.

El leğeni , ibrik vardı
Sabun yoktu, kirtik vardı
Peşkirlerde iplik vardı
Muhtaç yoktu fakir vardı.

Geline kepez takardık
Avcuna kına yakardık
Yâre uzaktan bakardık
Hicap denen setir vardı.

Gelin at ile gelirdi
Yüz görümlük verilirdi
Güvey dosttan yastık yerdik
Sevgi, saygı hatır vardı.

Yırtık yoktu, çoktu yama
Düşmezdik kedere gama
Kuru yavan yerdik ama
Dilimizde zikir vardı.

Süllüm derdik merdivene
Elcek derdik eldivene
Kerevet derdik divana
Bir de tahta sedir vardı.

Kağniya öküz koşardık
Örmeyle şelek daşırdık
Ocakta aşnan bişerdik
Ziyaret var, yatır vardı.

Cebimizde namtı, çakı
Davşan derisinden yakı
Toplardık alıcı, bük'ü
Göz hakkına fitir vardı.

Düdük yapardık söğütten
İbret alırdık öğütten
Düşüp sakat kaldı duttan
Bizim gomşu Bekir vardı.

Horoz öterken kalkılır
Kömbe tandıra atılır
Mallar nahıra katılır
İdarede fitil vardı.

Amca emmi, hala, bibi
Anam der zıkkımın dibi
Cevizler şıkırdım gibi
"Hüs!" deyince otur vardı.

Nurgül'üm der loğ çekerdik
Yün eğirir ip bukerdik
Teştinen pırtı yıkardık
Bineğimiz katır vardı.

Öküzünen düven sürdük
Gara çula minder serdik
Anadut'nan deste verdik
Kanaat var şükür vardı.

Yayıık seherde yayılır
İnekler her gün sağılır
İki göz dama sığılır
Tamah yoktu şükür vardı.

Harmanı keşik ederdik
Dağlarda çebiş güderdik
Teleme çalıp da yerdik
Menfaate fütür vardı.

Yufkadan dürüm yapardık
Eskeynen ocak yakardık
Pırtıyı külle yıkardık
Elimizde pütür vardı.

Türk'ü Seven Türkü Söyler

◆ M. Nihat Malkoç

Türkülerle uyanmışız
Türk'ü seven türkü sever
Hasret narında yanmışız
Türk'ü seven türkü sever

Her türkü bir dilekçedir
Dili sevgi, yürekçedir
Aşk pazarında akçedir
Türk'ü seven türkü sever

Türkü bizim töremizdir
Yakınımız, yöremizdir
Yürekteki yâremizdir
Türk'ü seven türkü sever

Türküler yoldur bizlere
Meyveli daldır bizlere
Bayrakta aldır bizlere
Türk'ü seven türkü sever

Gönüllerin oyası o!
Bin bir renkli boyası o!
İnsanlığın mayası o!
Türk'ü seven türkü sever

Hissiyatın yapısıdır
Muhabbetin kapısıdır
Türkü Türk'ün tapusudur
Türk'ü seven türkü sever

Dilsizlere dil olurlar
Kırpiklerde göl olurlar
Yediveren gül olurlar
Türk'ü seven türkü sever

Hicran közünde yandırır
Uyuyanı uyandırır
Türkü vuslata kandırır
Türk'ü seven türkü sever

Türküler ezgimiz bizim
O/nurlu sezgimiz bizim
Nihai yazgımız bizim
Türk'ü seven türkü sever

Türküler bazen zaferdir
Gönül gözümüzde ferdur
Kimi zaman da seferdir
Türk'ü seven türkü sever

Susan değil söyleyendir
Bizi kardeş eyleyendir
Dünya türkülerle şendir
Türk'ü seven türkü sever

Türk'ün asil soyuyuz biz
Oğuzların boyuyuz biz
Yusuflara kuyuyuz biz
Türk'ü seven türkü sever

Türkü kopuzun telidir
Elsiz kalanın elidir
Gönül bağının gülüdür
Türk'ü seven türkü sever

Davul, zurna, saz çalınır
Üstüne düşen alınır
Hem yol hem yoldaş bulunur
Türk'ü seven türkü sever

Türkü çağırırken Murat...
Uzun hava söyler Fırat
Yolun türküsüdür kırat
Türk'ü seven türkü sever

Türküler dostumuz bizim
Pirimiz, postumuz bizim
Sevgidir kastımız bizim
Türk'ü seven türkü sever

Türkülerle yoğruluruz
Elif gibi doğruluruz
Hakikate çağırılırız
Türk'ü seven türkü sever

Hem yakan hem söndürendir
Hem yaş hem yaş dindirendir
Özümüze döndürendir
Türk'ü seven türkü sever

Gözümüzde yaştır türkü
Soframızda aştır türkü
Gökte uçan kuştur türkü
Türk'ü seven türkü sever

Söylenecek türkümüz var
Çağlar aşan ülkümüz var
Ay misali körkümüz var
Türk'ü seven türkü sever

Görmemişin Oğlu

◆ Halit Yıldırım

Ne bir varmış ne bir yokmuş; ne evvel zaman içinde ne de kalbur saman içindeymiş. Bildiğin kasım ayıymış işte. Sonbahar yavaş yavaş pılısını pırtısını toplayıp son yapraklarını sokaklara, caddelelere, köy meydanına ve bağa bahçeye dökerken belediye zabıta çavuşu Ayhan Efendi elinde ceza makbuzu ile gelip bizim berber dükkânın kapısına dikilmiş:

“Ulen kapıgızın oğünü niye süpürürsünüz? Bir elli kayme ceza yazam da ağzınızı belleyin.” deyip karaladığı makbuzu içeri atıp gitmiş.

Babam elinde ustura, musturlu küfürlere tam başlayacakken mahallenin ayaklı gazetesi, canlı yayın aracı gibi her kara haberi anında muhatabına ulaştıran Çengi Güllü bu defa sevinçli bir haber vermek için ağzında cakkur cakkur çiğnediği sakızla kapıda belirmiş:

“Müjde berberlerin kralı! Allah sana nur topu gibi bir oğlan verdi. Bir görsen tıpkısının aynısı sen! Bir burnu var senin burnun gibi bostan baldırcanı... Gözler desen tıpkı senin gözlerin; kör kuyunun dibine kaçmış, dibi delik kova gibi çökük... Kollarını hiç sorma. Aha senin pazuların gibi şişik... Bilekler desen sanki anasının karnında orak biçmiş gibi nah senin bileklerin gibi kalınca... Parmakları kartal pençesi gibi tuttuğunu bırakmıyor. Kulaklar desen İnelözü kabağı yaprağı gibi nah el kadar... Yok canım bu göbel kesin pehlivan olur!”

Babam fel fel bakakalmış. Pehlivanlık denince akan sular durulur. O günlerde babam Tercüman gazetesinde Murat Sertoğlu'nun pehlivan tefrikalarını sular seller gibi okur, yalar yutarmış. Kurtdereli Mehmet, Adalı Halil, Bursalı Koca Rüstem, Kel Aliço, Koca Yusuf ve diğerleri... Eee bu kadar pehlivan tefrikası okuyan adamın oğlu da pehlivan yapılı doğmalıydı ki ileride pehlivan olsun. Gençliğinde o da güreşmiş de lakin elinden tutan olmamış babamın. Güreşte bile arkan yoksa, sırtını dayadığın bir ağan yoksa sırtın yere gelmese de elin oğlu allem kallem eder arzı ters çevirip sırtına yapıştırır. Yapar mı yapar namussuzum! O da öyle olmuş. Bir iki güreşte sırtı değdi, omzu değdi demişler yendirmişler, birinde de adam kolunu çıkarmış pederin, o da bir daha güreşememiş.

Lafı uzatmayalım, müşteri koltuğunda oturan anlı şanlı Sarıların Haydar Ağa,

“Haydi gözün aydın Cafer!” deyince babam silkinip kendine gelmiş.

Babam sevinçle Haydar'ın yarısı traşlı yarısı köpüklü yüzünden şapur şapur öperken elindeki usturayı kaydırıvermesin mi! Haydar kanlar içerisindeki kulağını tutup, "Yandım anam!" diye bağırırken babam elindeki usturayı da üstündeki önlüğü de yere atıp kapıya çıkıp “Oğlum oldu!” diye bağırıyormuş.

O sırada olanları şaşkınlıkla izleyen Çengi Güllü bakmış ki ortalık kan revan. Biri can derdinde diğeri şan! Hemen Haydar'ın yerde kurbağa gibi oraya buraya sıçrayan kulağını yakaladığı gibi tezgâh üzerinde katlı duran havlulardan birisinin arasını koyup Haydar'ın koltuğunun altına sıkıştırmış. Diğer havluyu da kesik kulağına yapıştırıp:

“Haydar Ağa koş hastaneye koş, kulağını yerine diksinler!” demiş.

Haydar Ağa kan revan, feryat ü figan koşturmuş hastaneye. Kulağı dikmesine dikmişler ama o gün bugündür Sarıların Haydar olmuş Kulaksız Haydar.

Babam mı ne yapmış? Babam, Haydar'ı unutup o günlerde çırağı olan en küçük emmim olan Cabbar emmime:

“Cabbar sen git Lokmacı Hüseyin Usta'ya, lokma döksün öğle namazında dağıtsın, ben de gideyim Adakçı Halil'den iki koç alıp kestireyim. Ben gelece kadar anam kazanları kurdursun, aşçı Hayriye teyzeyle yamağı Gülfidan ablayı çağırtsın. İkinciye yemek hazır olsun. Konuya komşuya haber versinler mevlüdümüz var, desinler. Ha sen giderken caminin dibindeki Pırtıcı Hoca'ya uğra. De ki “Cafer ağamın bir oğlu oldu, adını Yiğit Aliço koyacakmışsın.” Hemen gidip çocuğun adını ezeni ile kulağına okusun.”

Anamın beş kızından sonra ben doğunca babam havalara girmiş pek tabii. Hele hele Çengi Güllü'nün verdiği abartılı havadisi duyunca yerinde duramamış. İki koç almak için gittiği Adakçı Halil'de irice bir tosunu kestirivermiş iki dakkada. Etlere eve salmış.

Lokmacıya kapıdan:

“Bir de helva döktür, iki kazan olsun! Bizim evde yaptırırsan hörmete geçer.” deyip köyün tek bakkalı olan Kör Battal'ın tezgâhında ne kadar sebze,

meyve varsa; içeride kaç kutu lokum, kaç kutu püs-kürüt varsa eve göndermiş.

Bir anda bizim ev panayır meydanına dönmüş. Odunlar çatılmış, ataşlar yakılmış, kazanlar kaynamaya başlamış. Yengelerim, bacılarım, iki teyzem, beş halam, emmimin kızları ablalarım alayı seferber olmuş; kimi et doğruyor, kimi soğan soyuyor, kimi sebze doğruyor, kimi helva karıştırıyor. Erkekler odun yarıyor, su getiriyor, indir bindir işlerini yapıyorlar.

Babam nihayet eve dönebilmiş. Tam içeri girerken kapıda Pırtıcı Hoca Efendi ile karşılaşmış. Hoca Efendi bıyık altı gülererek:

“Allah adıyla yaşatsın evladınızı Cafer Ağa. Adı gibi Yiğit olur inşallah Aliço.” demiş.

Babam pek bir şey anlamamış, peşinden seslenmiş:

“Hoca ikindiden sonra bekliyorum. Mevlüdü okursun, yemek de var.”

Pırtıcı Hoca elini tamam anlamında sallayıp oradan uzaklaşmış.

Babamı görenler göz aydınlığı vermek için sıraya girmişler âdeta.

Neyse babam güç bela içeri girmiş. Olacak ya yine babamı Çengi Güllü karşılamış evde de.

“Yiğit adamın yiğit babası hoş geldin Cabbar Ağa! Getireyim de göresin kızanını. Bu kadar hazırlık, ziyafet, tantana boşa değil ağam.”

Çengi Güllü hemen anamın yattığı odaya dalmış ve kundakta yatan beni aldığı gibi babamın kucağına ilıştirmiş.

Babam kundağın yüzünü açmış. Beni görür görmez oracığa yığılıvermiş.

Çengi Güllü evdeki panikleyenlere çıkışmış:

“Bir şeyciği yoktur anam, sevinçten baygınlık geçirdi. Olur o kadar. Hele su getirin, yüzüne serpin. Şimcik kendine gelir.”

Babam sendelemişse de kundağı sıkı sıkı tutmaya devam ediyormuş. O sırada ebem de babamın yanına gelmiş ve basmış fırçayı.

“Ulan görmemişin bir oğlu olmuş, çekmiş şeyini kopartmış dedikleri de doğruymuş. Sayende görmemiş olduk. Deve bir höşşek doğurur kimse duymazmış da tavuk bir yumurta yumurtlasa âlemi ayağa kaldırır derler. Sayende biz de bir yumurta yumurtladık âlemi ayağa kaldırdık.”

Babam tekrar yüzüme bakmış. Kedi yavrusu kadar ben; ufacak bir yüz, nohut kadar gözler, kulaklar desen kücümçük farekulağı kadar... Elim

kolum desen birer parmak var ya da yok arası... Boyumu karışlamış bir buçuk karış anca gelmiş.

Kafasını kaldırıncı bakmış Çengi Güllü hâlâ cakkur cakkur sakız çiğniyor. Ona sormuş:

“Kaç okka doğdu len bu velet?”

Çengi Güllü hiç istifini bozmadan cevabı yapıştırmış:

“Çerçi Kel Üssük’ün iki kollu terazisi ile bizzat ben elcağzımla tarttım. Tam tamına iki okka geldi. Maşşallah, suphanallah tü tü tü tü! Rabb'im nazarlardan korusun!”

Babam duyduklarına inanamayınca şahadet parmağını ikinci boğumuna kadar kulağına sokup kolundaki Seiko 5 saatinin ritmi ile gürültülü bir şekilde kulağını kaşımış.

“Kaç okka, kaç okka?”

“Tam tamına iki okka!”

Babam birden ayağa fırlamış ve Güllü’ye gürlemiş:

“Ulen senin iki okka dediğin iki buçuk kilo bile etmiyor! Deminden beri anlatımına bakınca dedim bizim karı kocaman bir uşak doğurdu. Ulen desene bir kedi yavrusu doğurmuş. Kedi eniğinden pehlivan mı olur zilli! Tevekkeli Hoca Efendi de bıyık altı gülüp imalı imalı laf sokmadı. Bir de Yiğit Aliço diye isim koyduk. Yiğit desen yiğit değil Aliço desen yazık oldu koca pehlivanın adına, heç ettik rahmetlinin adını. Kemikleri sızlamıştır şimdi. Bunun adı olsa olsa Yiğit değil Arık olurdu!”

Güllü ağzındaki sakızı iyice şişirip patlattıktan sonra sırnaşık bir şekilde babama diklenmiş:

“Hop dedik babalık! Orada duracaan. Geçen gün Cimcik’in karısı Dürdane bir buçuk okkalık bir bebe doğurdu. Yılların ebesi Cıngırdak Döne bile bebeyi görünce korkudan bayıldı. Meğer o da kedi eniğinden korkarmış. Bebeyi kedi balağı sanmış. Kediyi de biliriz eniği de evelallah! Allah verdi ya sen ona bak.”

Babam bir lafın kadiri olamamış. Mecburen olayı akışına bırakmış. O gün mevlüt de okunmuş, ziyafet de verilmiş.

Eendim bu hadisenin üzerinden tam otuz sene geçti. Yani ben otuzuma girdim ve hala 55 kilo tüy sıklet bir adamım.

“Pehlivanlık mı ne oldu?”

Amma da yaptınız ha! Ne pehlivanlığı, zayıf diye askere bile almayacaklardı beni de babam şube resisine yalvardı yakardı, şubenin eksiğini gediğini tamamladı da hatıra askere aldılar. Evlilik desen

kimin kapısına varsak “Bu solucan yapılı arık oğlana kız mı verilir?” diye daha içeri girmeden kovdular bizi. Sonunda en küçük emmim Cabbar Ağa acıdı da bana kızını Aslı’yı verdi. Geçinip gidiyoruz şimdiki hâl.

Ha bu arada Aslı’nın da eli kulağında. Bugün yarın doğuracak. Doktorlar erkek dedi. Hayırlısıyla oğlan doğunca ben de adını Koca Yusuf koyacağım. Eee ne de olsa pehlivanlık kanımızda var. Babam mı? Yaşıyo, yaşıyo... O da dört gözle bekliyor oğlanın doğmasını.

Valla huylu huyundan vazgeçmez. Çocuğun ekek olacağını öğrenince adı “Koca Yusuf” olacak diye tutturdu. Şimdiden iki dana ayarladı, oğlan doğar doğmaz kesecek. Kapıda odunlar çatılı, ocaklar yapılı, üzerlerinde kazanlar hazır kıta bekliyok. Gece gündüz demeyecek doğar doğmaz kazanları da ateşletecek.

Ha bu arada babam köyün hocasına itimat etmediğinden oğlanın adını koysun diye bu kez gidip kasabanın müftüsünü de ayarladı. Gerçi benim adım koyan Pırtıcı Hoca çoktan rahmetli oldu. Bu hoca da yeni geldi. Babam gençlerle top oynuyor diye ona çok kızıyor. Hani ata sporu güreş tutsa ona bir şey demeyecek. Eee bizim Hoca da benim gibi zayıf, çelimsiz bir şey. Nasıl güreş tutsun değil mi ya!

Müftü Efendi gelirken Müftülüğün ilahi ekibi mi varmış ne, onları da getirecekmiş yanında. Semazenler neyim de olacakmış. Bir de şehirde belediye gürüş takımını davet etti babam. Onlar da gelip gürüş tutacaklarmış, hem de yağlı gürüş. Cazgır da hazır, yağ kazanları da... Hayırlısıyan şu karı bir doğursaydı dillere destan bir merasim edececek.

Valla sizi de beklerik, buyurun gelin!

Hâl-i Pürmelâlimiz

◆ **Mustafa Acar**

Dost bildiklerimiz el oldu şimdi.
Sırma saçlı beyler kel oldu şimdi.
Kaldırımlar asfalt yol oldu şimdi.
Sakarya nehri bulanık akıyor;
Serin değil suyu eller yakıyor.

Dostun hançerinden yaralı böğür.
Akliselim bezgin, sağduyu sağır.
Ana dilimizde açtık ya çığır;
Kargalar kafeste selam çakıyor.
Bülbül dalda pop arabesk şakıyor.

Sempozyumda şair gerinir durur.
Kafiye yerlerde sürünür durur.
Nesir dış kapıda yerinir durur
Bomboş kafalarda fikirler derin;
Her cümlesi mızrak kalemşörlerin.

Kokuşmuş siyaset, ticaret berbat.
Midesi dolanın, kafası rahat.
Varsa arpalığın sen de yan gel yat
Merhamet sözlüğe sığmaz kelime;
Çürümekte gençlik bak lime, lime.

Ne ideal kaldı ne de devamız.
Dağlarda kar bitti bomboş ovamız.
Menfaat kokuyor, şimdi havamız.
Sözde aydınımız çalım satıyor;
Şaklaban sahnede göbek atıyor.

Acem Gazeli

◆ Süleyman Teyek

Kalmamış Acem'in kızı gelini
Hepsinin kaşıyla gözü masnui
Bir garip edayla büker dilini
Selamı, sohbeti, sözü masnui

Tornadan çıkmışça burunla dudak
Yüzeyde zerrece kalmamış budak
Her yere ustaca dokunmuş bıçak
Kabuğu, gövdesi, özü masnui

Başını bağlar da bir al yazmayla
Geçirir gününü gezip tozmayla
Burnunu kaldırır altın hızmayla
Duruşu, bakışı, pozu masnui

Akşamı ayırır sabahı ayrı
Bir kere küstü mü tanımaz gayrı
Ağzının tadına dokunmaz hayrı
Şekeri, şerbeti, tuzu masnui

Evsin kurup gizli gizli can avlar
Kurumuş dal gibi boyası kavlar
Kebabı alevin üstünde tavlalar
Odunu, ocağı, közü masnui

Ne azizi belli ne aşkı belli
Yüz versen üstüne ister yüz elli
Sürgüsü sürmesi, al ile güllü
Dudağı, yanağı, yüzü masnui

Ağzından eksilmez aziz-i cunem
Sensiz harap olur saadet hunem
Hüseyin misali dökülür hunem
Dilinde inleyen sızı masnui

Kediyi köpeği sürmüşler kentten
Sadece bulursun eski Derbent'ten
Ayırmak imkânsız yarım tülbentten
Kucaktan düşmeyen tazı masnui

Kurt daldı sürüye yıkıldı ağıl
Bir öpüş uğruna eğil ha eğil
Allığı morluğu kendinden değil
Rimeli, pudrası, tozu masnui

Havası bazı vakt acem şirazi
Bazı vakt kürdiye oluyor razı
Kendi kefesini tartmaz terazi
El âlem içinde hazzı masnui

Sorsan: "İrani'yem." deyip de geçer
Bu demde yüzünde çiçekler açar
Aslını sorarsan kuş olup uçar
Kendine biçtiği mazi masnui

Sahibinden Komik/On iki -Ucundan Accık-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz bir taraftan koşuyor bir taraftan da kendisini kovalayan Aysel'e yalvarmaya devam ediyordu:

"Yapma abla! N'olursun affet. Ben ettim sen etme. Ablaa!"

Cengiz üzerinde dizlerine kadar gelen papyonlu bir gömlek, omzundan beline doğru maşallah yazılı bir kuşak ve başında sünnet şapkası olduğunu fark etti. Aysel kısacık boyuna ve topuklu ayakkabılarına rağmen âdeta at gibi koşuyordu. Elindeyse hemen hemen kendi boyunda dev bir makas vardı. Makası şaklata şaklata Cengiz'e seslendi.

"Kaçma bakim! Gel buraya. Azıcık ucundan kesicem o kadar."

Makasın her şaklayışında tüyleri diken diken olan Cengiz, göz ucuyla arkaya baksa da peşindeki yüzü seçemiyordu. Ekranlardan alışık olduğumuz teknikle Aysel'in yüzünü buzlanmış hâlde görüyordu.

Cengiz, ansızın kendini bir çıkmaz sokakta buldu. Önündeki duvarı aşmak için birkaç hamle yaptı ama buradan atlamak imkânsızdı. Sırtını duvara dayayıp ağlamaklı sesle yalvarmaya devam etti:

"Ablacım valla benim bir kabahatim yok."

Avını köşeye sıkıştırdığını anlayan Aysel, koşmayı bırakıp ağır adımlarla avına yaklaştı. Makası birkaç kez şaklattı. Cilveli sesiyle:

"Benden habersiz emlak ofisi açarsın ha! Hem de benimle aynı pasaja aynı kata... Ucundan keseyim de gör."

Cengiz, duvarın dibine iyice büzüldü. Önünü iki eliyle kapatıp ağlayarak konuştu ve saniyeler içerisinde elemanını sattı:

"Abla valla billa Mert'in suçu. O buldu burayı. O kadar da dedim, 'Oğlum bak burada Aysel ablanın ofisi var, yarın öbür gün sıkıntı olur.' dedim. İnan ki 'Aysel ablanın haberi var' dedi bana."

Aysel, makasını Cengiz'e doğru şaklattı:

"Sus bakim! Şimdi şu fazlalığını alayım da aklın başına gelsin."

Dev makas bacak arasına doğru şaklamıştı ki Cengiz avazı çıktığı kadar bağırdı:

"İmdaaatt!"

"Abi, abi! Uyansana abi."

Cengiz bir anda gözlerini açtı. Karşısında Mert vardı:

"Ne var lan!"

"Abi koltukta uyuyakalmışsın. Kâbus görüyorsun galiba. İmdat diye bağıriyordun. Uyandırayım, dedim."

Cengiz, yaşadıklarının rüya olduğunu anlayınca

gözlerini aşağıya indirdi, her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Şapır şapır terlemişti. Yakasını paçasını açtı. Mert'ten su istedi. Suyu içerken Mert'e de oturması için işaret etti. Yaşadıklarının şokunu tam olarak atlatabilmiş değildi.

"Bak oğlum, açık konuşacağım. Eğer beni bırakır da şu Aysel karısıyla çalışmaya falan başlarsan seni yedi parçaya böler, her bir parçanı İstanbul'un bir tepesine atarım."

Mert bu konuşmanın sebebini kavrayamamıştı:

"O da nereden çıktı abi, şimdi durduk yere?"

Cengiz:

"Ben peşin peşin konuşayım da sonradan kötü olmayalım. Prim der maaş der aklını çeler. Karışmam kardeşim."

Mert, patronunun işaretiyle bir bardak daha su getirdi. Bu sırada Cengiz, hava almak için pencereyi de açmıştı. Tekrar Mert'e döndü:

"Zararın neresinden dönsen kârdır kardeş. Biz buraya gelerek iyi etmedik. Yol yakinken dönelim, sen yeni bir yer bul, gidelim buradan."

Mert, olanı biteni anlamasa da patronuna itiraz etmedi.

"Peki abi, sen nasıl istersen." Kısa bir sessizlikten sonra "Rasim abi ile ilgili bir şey yapacak mıyız?" dedi.

Cengiz, Rasim ismini duyunca hemen tavrını değiştirdi:

"İyi hatırlattın. Kiracı telefonunuz terör örgütünün eline geçmiş numarasını yedi. Hesaba para göndermiş mi baktın mı?"

"Baktım abi, bizim anonim hesaba 200.000" geldi.

Cengiz'in biraz önceki korkulu yüz ifadesi gitmiş, yüzünde şeytanlar apalamaya başlamıştı.

"Güzel. Hemen ikinci aşamaya geçiyoruz. Sen doğruca sevgili mevkidaşımın yanına gidiyorsun."

Mert patronun yüzüne bön bön baktı:

"Mevkidaş?" diye sordu.

Cengiz:

"Anlasana oğlum, şu Rasim abinin evini boşaltmayan hukuk profesörü."

"Onu anladım da nasıl mevkidaş oluyorsunuz, onu anlamadım."

Cengiz sinsi sindi gülerken aklından baştan sonra üçkâğıtçılıkla dolu kariyerini geçirdi:

"Ee oğlum o hukuk profesörüysen ben de bu işlerin profesörüyüm. Profesör Doktor Ali Cengiz. Haydi oyalanma sen doğruca fakülteye git ve..."

Mert, patronunun yönlendirmesiyle soluğu fa-

kültede almıştı. Bir saat kadar Profesör'ün kapısında dikildikten sonra nihayet Hoca piyasaya çıktı. Kapıda bekleyen adamı öğrencilerinden birisi sandığından sert bir tavırla:

“Ne istiyorsun?” dedi. Tam bu sırada telefonu çalınca elindeki kitapları Mert'e tutuşturup telefonu açtı. Hemen hemen aynı anda Mert'in de telefonu çalmıştı. Her iki telefonun ucunda da Cengiz vardı. Mert bu sayede hem Profesör'ün hem de patronunun konuşmalarını dinliyordu.

Cengiz sesini değiştirerek hızlı bir giriş yaptı:

“Hoca'm ben Kanal 101'den Sedat, sizi 200.000 TL mi dolandırdılar yoksa 200.000 dolar mı?”

Profesör'ün başından aşağıya kaynar sular dökmüştü:

“Ne ne ne?” diyebildi.

Cengiz, tekrar etti:

“Haberi geçeceğiz Hoca'm da yanlışlık olmasın 200.000 TL mi, dolar mı?”

Bir anda tüm vücudundan ter boşanan Profesör yüzünü gözünü silip etrafına bakındı. Telefonda ki ses sanki tüm koridorlardan da duyuluyor gibi hissetti.

“Bir saniye, bir saniye bekleyin.” dedi fısıltıyla. Sonra eli titreyerek odasının anahtarını bulup kapıyı açtı. Mert de elinde kitaplarla içeri süzüldü. Hoca koltuğuna âdeta yıkılırken o da boş bir sandalyeye ilişti.

Cengiz:

“Alo alo Hoca'm orada mısınız? Haber masasından bekliyorlar, akşama yetiştirmemiz lazım haberi, yanlış olmasın Hoca'm hani 5N1K...”

Profesör, en azından konuşmalarının etraftan duyulma korkusunu üzerinden atmıştı:

“Bir dakika kardeşim, bir dakika... Ne doları ne TL'si? Kimsin, necisin sen?” dedi.

Cengiz:

“Sedat, Hoca'm ben, Sedat Söylemez... Kanal 101'den. Haber müdürümüz Sayın İhsan Gürsoy'un asistanı. Bana dedi, ara dedi, öğren dedi, Hoca'yı 200.000 TL mi dolandırmışlar yoksa 200.000 dolar mı dedi. Yanlış bir şey olmasın İhsan abi, canıma okur.”

Profesör:

“Kardeşim, ben saygın bir akademisyenim, yok öyle bir şey.”

Cengiz:

“Araştırdık Hoca'm biz, ses kaydı elimizde zaten. 200.000 lafı geçiyor ses kaydında. Dolar mı TL mi onu şapamadık.”

Profesör, koltuğunda kızarıp bozarıyordu, kravatını gevşetti, gömleğinin düğmelerini çözdü. Derin bir “Of” çekti.

“Kardeşim n'olur haber maber yapmayın. Bu olay duyulursa tüm Türkiye'ye rezil olurum, insan içine çıkamam.”

Cengiz:

“Biz haberi yaptık Hoca'm. Sadece KJ'ye TL diye mi dolar diye mi girelim orada tereddüt ettik, tabii bir de perfore seslendirmede haber ona göre seslendirilecek. İhsan abi bu konulara çok önem veriyor o yüzden yani... Değilse bana ne istersen 2 milyon dolar kaptır.” Profesör dil dökmeyi sürdürdü:

“Evladım lütfen... Bakın bu yaşıma geldim. Bir hatadır oldu. Başka bir yolu varsa söyle halledelim. Gerekirse buyur gel, fakülteyim. Bırak doları moları.”

Cengiz:

“Tamam öyleyse Hoca'm ben dolar olarak alayım notumu. Hem daha çarpıcı olur. Sağ olun Hoca'm, ben daha fazla vaktinizi almayayım. İyi günler. Dıt dıt dıt...”

Profesör başını ellerinin arasına alıp dövünmeye başladı:

“Napıcam ben şimdi, napıcam! Bittim ben bitim.”

Olan biteni patronunun emri üzerine sessizce takip eden Mert, uygun vaktin geldiğini düşünüp Profesör'e seslendi:

“Pardon Hoca'm...”

Hoca, Mert'in odada olduğunun bile farkında değildi. Başını kaldırıncaya Mert'le göz göze geldi:

“Ne arıyorsun burada? Kaçınıcı sınıfsın sen?”

“Öğrenci değilim Hoca'm, emlakçıyım ben; hani kiracısı olduğunuz evin...” dedi Mert.

Profesör, büyük bir öfkeyle yerinden kalkıp, “Çık dışarı, def ol! Canım burnumda zaten.” diye bağırdı.

Mert, gayet sakin ve kendinden emin karşılık verdi:

“Hoca'm yerinizde olsam, karşımdakini kovacağıma, ‘Seni Allah gönderdi’ derdim. Konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Sizi bu dertten kurtarabilirim. Tabii isterseniz.”

Profesör, bir anda yelkenleri suya indirip koltuğuna çöktü:

“Nasıl yani?”

Mert:

“Konuşmanızı duydum Hoca'm. Kanal 101'den Sedat dedi değil mi arayan?”

Profesör:

“Evet yoksa tanıyor musun onu?”

Mert:

“Ben tanımıyorum ama eğer yanılmıyorsam bu Sedat, Cengiz abimin asker arkadaşı. Çözse çözse bu işi Cengiz abi çözer.”

Profesör:

“Cengiz de kim?”

Mert:

“Bizim patron...”

Profesör, kısa bir düşünme faslından sonra Mert'in koluna yapıştı:

“Yürü...”

Yarım saat içerisinde Mert ve Profesör, Cengiz’in huzurunda el pençe divan durmuş hâldeydi. Cengiz, Üçkağıtçılık Bilimleri Fakültesi olarak kullandığı ofisinde ayaklarını masasının üzerine uzatmış bir vaziyette karşıladı onları. Profesör’ü telefonuyla oyun oynarken yüzüne bile bakmadan dinledi. Sonra da şartlarını sıraladı:

“Bir, daireyi 24 saat içerisinde boşaltıyorsun. İki, dairenin tamirat, tadilat, temizlik, edik düdükle masrafları için 100.000 TL nakit ödeme yapıyorsun. Üç komisyon ve danışmanlık ücreti olarak bizzat bana 100.000 TL veriyorsun. Dört, hava parası olaraktan da 50.000 TL ödeme yapıyorsun. Böylece bütün dertlerinden kurtuluyorsun.”

Profesör’ün itiraz edecek hâli yoktu.

“Cengiz Bey, tamam ama bu hava parasını anlamadım.” dedi.

Cengiz ilk defa olarak kafasını kaldırıp bakışlarını Profesör’e dikti:

“Yaklaş.” dedi. Profesör, Cengiz’e doğru birkaç adım attı. Cengiz:

“Yaklaş yaklaş.” dedi. Profesör, Cengiz’in masasına yapışmıştı. Gidecek yer yoktu.

“Yaklaş daha yaklaş” dedi Cengiz. Profesör bu defa kafasını Cengiz’e doğru uzattı. Aralarında bir karışıklık mesafe ya var ya yoktu.

Cengiz:

“Üfff!” diyerek Profesör’e doğru hafifçe üfledi.

“Aldın mı havanı? Parayı elemana teslim et. Haydi şimdi kaybol. Yoksa...” dedi, son kelime ağzında çıkarken iki parmağını makas gibi tutup birleştirdi. Profesör arkasına bile bakmadan Mert’le birlikte çıkıp gitti.

Cengiz, bir işi daha halletmenin verdiği keyifle koltuğuna iyice yayılıp oyuna devam ediyordu ki merdivenlerden tak tak ayak sesleri gelmeye başladı. Her gün onlarca yüzlerce kez inilip çıkılan merdivenlerden ilk defa böyle ayak sesleri geliyordu. Ayak sesleri yaklaştıkça Cengiz’in içine bir korku düştü. Her tak sesinde korku bir parça daha büyüyordu. Ayaklarını indirip koltuktan aşağı doğru kaymaya başladı, az daha yere düşecekti. Ayak sesleri dosdoğru Cengiz’in ofisine doğru geliyordu. Cengiz işin sonuna geldiğini düşünmeye başlamıştı ki kapıdan kısacık boyuyla topuklu ayakkabısıyla 50 yaşlarında bakımlı bir kadın girdi. Cengiz kadını derhal tanıdı. Bu kadın kâbusu olan Aysel’den başkası değildi. Artık yüzünü de net olarak görüyordu. Tak tak ayak sesleri ofisin ortasında durdu. Aysel’in şen şakrak, işveli cilveli sesi duyuldu:

“Ay ne güzel olmuş burası böyle!”

-devam edecek-

Memleket

◆ Kirman Rüstemli

Qebirden çoh ölü var
Hara gedir memleket?
Kısırların dölü var
Gözün aydın, memleket.

Baş daşları çohalıb
Ölüler satın alıb
Neçe -neçe dul qalıb
Öyünür mü memleket?

Neçesi nakam gedib
Sanırıq, ehkam gedib
Allaha meqam gedib
Böyüyür mü memleket?

Gözden asılı qalıb
Analar yaslı qalıb
Cadusu taslı qalıb
Uyuyur mu memlekt?

Yanğısı erşe qalıb
Şimşeyi gürze çalıb
Yeheri bir yan salhıb
Yüyürür mü memleket?

Güneş gelib batdı mı?
Yuhu gören yatdı mı?
Deli daşın atdı mı?
Sürünür mü memleket?

Bir Rüyâ Gördüm

◆ Aydın Battal

Selamünaleyküm çok değerli arkadaşlar, abiler, bacılar, kardeşler, takipçiler, dinleyiciler. Şimdi muhtarlığa bir aday olduk abi duramadık. Aday olduktan kerî çeşit çeşit rüyalar görmeye başladım. Ta Yemen'den babamın dedesi geliyor, Çanakkale'den babamın babası geliyor. Kalabalıkta bir şeyler diyorlar ama hiçbir şey anlamıyorum, o tozda dumanda. Bazen insanlar öyle karışık rüyâ görür ya ben de öyle görüyom işte. Gerçi ben normalde de görüyom bu rüyâyı uyumadan önce... Bir bakak kurban rüyamda neler görüyormuşum ne oluyormuş, bir bakalım.

Dün gece rüyamda bir kalabalık
Diri soyan ölü gördüm rüyamda
Bazen harman yeri bazen samanlık
Beş kafalı yılan gördüm rüyamda

Tavuk kâhya olmuş horoz maraba
Tilki yumurtluyor dördüz arada
Sansar gurka yatmış bir tavalıkta
Sansar güden çulluk gördüm rüyamda

Bir kuzu da on beş kurdu çevirdi
Uyduğundan tutar tutmaz devirdi
Yedi yedi öküz gibi genirdi
Garıncaynan ayı gördüm rüyamda

Altı insan mıydı üstü de şeytan
Hemi hergeleydi hemi de meydan
Rüyamda bile korkuyorum ondan
İki dilli insan gördüm rüyamda

Bağırđım çağırđım duymadı beni
Karma bir ırk gördüm hemi de yeni
Beni ellemedi götürdü seni
On bir gözlü dayı gördüm rüyamda

Bir sürü gördüm çobanı belirsiz
Koyun çoban güdüyordu değneksiz
Garip duşu ne olacak dengesiz
Eşek çalan kaval gördüm rüyamda

At ile aslanın nikâh töreni
Yural dağal çeyrekliydi geleni
Çekirgeyle kertenkele düveni
Deccal'ınan meccal gördüm rüyamda

Hele biri vardı haltası düşük
Yaz gününe gocuk giymiş bürüşük
Dört ayaklı leş kargası dörüşük
Şeytan oğlu kızı gördüm rüyamda

Altan alttan bakıyordu etrafa
Giden el sallar gelene merhaba
Ben bilemem belki gelir insafa
Dört boynuzlu camız gördüm rüyamda

Bir çala uyandım geri uyudum
Göre göre bu rüyâyı yoruldum
Aynı rüyâ korkusundan soyuldum
Haraç kesen biti gördüm rüyamda

Hayır dile *Aydın* belki de tutar
Rüyâ mezarlığı pazarda satar
Evlek parsellemiş tapusuz yatar
Kalkıp gezen ölü gördüm rüyamda

Tedbir

◆ Yemliha Gürlek

Takdirin hâlini nerden bilsin dil,
Tedbir almak takdirdendir eyi bil,
Hayatta tedbirsiz yaşamaz asil,
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Takdirin yanında boynunu eğme,
Sakın tevekkülü tedbirsiz övme,
Tedbirli tevekkülün keyfine değme,
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Tedbir sana açık, takdir bir perde,
Aklıselim, tedbir alır her derde,
Ölçülür tartılır her an her yerde,
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Görünmez kazalar şu kıldan ince,
Hayata tedbiri dizelim önce,
Hakk'ın takdirine düşmeden önce
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Menzile varmadan yakıtın biter
İstasyon bulunmaz, dumanın tüter,
Tedbirsiz yaşamak zulümden beter,
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Bir zaman salgının atına bindik,
TMM ile de yarıya indik,
Tedbirle telkinle, gücünü yendik,
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Hareketsiz demir çürüyor pasla,
Tedbirsiz hayatlar geçiyor yasla,
Hüküm Allah'ın da tedbirsiz asla,
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Tedbirsiz tevekkül olmaz ha sakın,
Tedbir takdir birbirine çok yakın,
Her zaman hayırlı tavrını takın,
Tedbir almak takdir kadar önemli.

Köz Kalmadı

◆ **Ali Parlak**

Öksüz dergah, yetim ocak
Çirkeflikler kucak kucak
Söyle halimiz n'olacak
Ene geldi biz kalmadı

Yalancılık, dalavere
Namertler hâkim her yere
Her gün fire vere vere
Yiğitlikten iz kalmadı

Senelerin asırların
Esiri oldu sırlarım
Kabuk tuttu nasırlarım
Bitti inan öz kalmadı

Aranınca bulunacak
Gübrelenip sulanacak
Gece gündüz yolunacak
Benden gayrı kaz kalmadı

Hakkı muhtar oldu köye
Neden, niçin, nasıl, niye
Bak tükendi diye diye
Lügatlerde söz kalmadı

Geçti dümenin başına
Sordum burada işi ne
Gardaş üfleme boşuna
Yüreğimde köz kalmadı

Devlet

◆ Murat Kahraman (Murâdî)

Devlet-i Ebed Müddet, tarihten çektilirdi
Gâvura kaldı meydan, kan mı değdi dişine!
Birtakım hâinlere, filama diktirildi
Halay da mı çektiler, Osmanlı'nın peşine!

Mamure illerimiz, bir bir viranlık olmuş
Işıklar söndürülmüş, belli karanlık olmuş
Sancaklar, vilayetler; beylik, krallık olmuş
Alçaktır sevinenler, devletin gidişine!

Kendileri çalarak kendileri oynayan
O zaman da var idi, çok ikili oynayan
Müslüman'ın yurduydu, yer yerinden oynayan
Ehl-i küfür doymasın, yıllar yılı yaşına!

Bir leşmiş topluluğu, tezgâh ve oyun iken
Büyük şeytan abede, tetikçi siyon iken
Yığınla oyuncular, her biri piyon iken
Katilin kuyruğunda, Müslüman'ın işi ne!

Osmanoğlu Fatihler, hep er oğlu erlerdi
Tebaâ neyi yerse, onlar onu yerlerdi
İstanbul'da gürz vursa şu Avrupa titrerdi
Girmez mi hiç kimsenin, eski günler düşüne!

Siyaset iyi yapsın, devleti idareyi
Milletimiz biliyor, ezelden idareyi
Adalettir bağlayan, her çeşit idareyi
Halk değildir başıboş, değil kendi başına!

Soytarı

◆ Musa Serin

Türkçüyüm deyince kudurur birden
Gücü yetse hemen döğer soytarı
Ağzında küfürle doluyor kirden
Türkçe'nin "Türk"üne söğer soytarı

Anane bilmiyor, kaybolmuş töre
Dünyadan bihaber sadece küre
Sınavda az gelmiş verilen süre
Ağzıyla kenefe çöğer soytarı

Saygının sesi de gelmez işine
Aman ha değmesin yerken dişine
Bati'dan ne olsa düşer peşine
Ajanmış Bati'ya meğer soytarı

Namaz kılsan hemen vurur damgayı
Gerici adında alırsın payı
Ağzını açıp da yapsan duayı
Cami duvarına siğer soytarı

Millî desen hemen bırakır çayı
Sakin ol deyince gerilir yayı
Dansı biliyor da bilmez halayı
Kanalın ağzını büğer soytarı

Batıdan her haltı taşır başında
Türklüğe hıncıdır pişer aşında
Hiledir, hurdadır gezer peşinde
Benden görünse de diğer soytarı

Haysiyet celladı hinlik peşinde
Türklüğe kini var bütün işinde
Domuzluk her işi, kanı dişinde
Kuzeyden, Batıdan yağar soytarı

Üstünde Bati'dan vurulmuş semer
Belinde golanı sanıyor kemer
ABD sakızı ağzında emer
Sırtında oluşmuş yağar soytarı

Açılmış göbeği şehvet pınarı
Kolunda gururla geziyor karı
Bilmem ki nereden almış ayarı
Domuzluk adına değer soytarı

Aydınlı ne desin görülen hâldir
Üstümüze çöken tufandır, seldir
Türkçe sevdamdır bir kutsal dildir
Kokuyor leş gibi siğer soytarı

Yağar: Eşegin sırtında oluşan yara

Yağar: Yağmurun yağması

Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/dört

◆ Hacı Musa Tuncer

Ulak Mulla da, motorla yarım saatte doğruca kasabaya vardı. Bir aşağı, bir yukarı motorla ahes-te ahes-te kasabalılara hava atarak birkaç tur attı. sonra, eşi Perişan Perihan'ın dediği ismarıçları alıp motorun heybesine koydu. Kasaba kahvesine uğrayıp bir çay içeyim derken bir de baktı ki yukarı dağ kolunun kırmızı minibüsünden Kepir Kadir önde, Deli Emine arkada, kasabaya inmişler yukarıdan aşağı geliyorlar. Ulak Mulla, bunları görür görmez hemen, "Gadir emmi, Gadir emmi" diye seslendi.

Kepir Kadir; sekiz köşe şapkalı, pala bıyıklı, gövdesi kendisinden ileride giden, dalgeçir ceketli, beyaz miltanlı, siyah şalvarlı, ucu sivri burunlu parlak kundurasıyla kasabanın içinde emin adımlarla yürürken durdu. Sesin geldiği yöne başını çevirdi, baktı ki seslenen Ulak Mulla. Sert bir tavırla;

"Ne o Ulak Mulla?" dedi.

O arada, Kepir Kadir'in arkasından gelen, eşi, Deli Emine; başı dolamalı, yine herifi gibi karnı ileride, yeşil, el örgülü ceketle, ceketin altından giydiği alabula renkli fistanı, sessiz ve yavaş yavaş yürüyen haliyle;

"Bu ocaa batmıyasıca ne geziyo ola şehirde? Ne deeci ola herif bu? Heç de hazlanmam amma." dedi usulcadan.

Ulak Mulla, önce hemen Kepir Kadir'in elini sonra da Deli Emine'nin elini seyirterek öptü.

"Savul Mulla yeanim öpme bire" dedi Kepir Kadir.

Deli Emine de Ulak Mulla'nın yüzüne bakmadan güya elini istemeyerek öptürüyor havası vererek, zorla uzatır gibi yapara, elini uzatırken de etrafa bakıp konurlanarak:

"Benim elim zıyarat dağal amma, neese bu seferlig öp baam." dedi. Ulak Mulla:

"Vallaa Gadir emmi ben de, tee sizin oruyaçağa gedecedim, fağad sizi burda görünce tee oralara boşa yorulmuşam, dedim. Bööle ayüğüsdü de olmaz amma, affınıza sınaragdan ben size bir bişed deeciğim." dedi.

"Farzımaal bizim eve gelding, ne deecin Mulla? Hayırdır iışalla." dedi Kepir Kadir. Ulak Mulla:

"Vallaa Gadir emmi elçiye zaval olmaz. Beni Unçulaanşa bibiminen, Takoz Remzi emmi size gönderdiler, size de bol bol selâm eylediler. Angere müseedseler, oğlumuz Cümee uçun cümee günü ağşamledii gızımız Leyli'yi isdemiye geleceeg, dediler." dedi.

Bu haberi duyan Kepir Kadir, dudaklarını büzüp sıkarak, yanında bulunan karısı Deli Emine'ye ağır ağır dönerek,

"Bunnarın elinden gurtuluş yog! Emine, anadır gurtuluş neem yok. Sen ne diyon bu işe? Denilen-

neri gulaaninan duydun hemii?" dedi.

Deli Emine yere bakarak,

"Duydum Gadir Efendi duydum. Arada Unçulaanşa olmasa onnarı sufama bile dıgımm amma niğniyecin. Hele bir gelsingner baam da o akıd gonuşurung." dedi. Ulak Mulla sevinerek, iki elini birbirine hızlıca sürterek,

"Yani bu cümee günü, Cümee edeme Leyli bacımı isdemiye geliyog yani, özür, geliyollar yani doo-ru annadım hemii Emine bibi?" dedi.

"Olen sen ne laf annamaz adamsın yarvım? Hee.. hee.. Bu cümee angşam gelsingler. Ha baa bag! Ööle gabelig neem horontacag gelmesingler. Dörd gişi, bilemeding beş gişi gelsin yeter." dedi Deli Emine.

Ulak Mulla:

"Pekiinci Emine bibi pekiinci, ööle derim." dedi ve o kertede Deli Emine'nin kulağına eğilerek, "Saçını sevdiim bibim, sucuunu da yiyeceg miyig? Oööre gayıt göreg." dedi hafifçe yılışarak. Deli Emine elindeki kiraz çibuğundan değneğini kaldırarak:

"Baa bag döösün dölü, benim deliliimi duddurma baa! Ne deyosam onu dud, onnara da dediimin aynısını de. Cümee günü angşam begliyog dedim ya." dedikten sonra, Gocası Kepir Kadir'e dönerek:

"Hıh yüreen soodu mu Gadir Efendi, yüreen soodu mu? Beni bunun uçun mu getirdin bu gasabiya? Ulu orta şu kepeezeliimize bag!" dedi ve oturduğu iskemleden sertçe, aniden kalktı; kasabanın içine doğru bir hışımla yürüdü. Kepir Kadir, Ulak Mulla'ya dönerek:

"Vela havle kuvvete..." çekip "Aşşemissin sen bire Mulla, aşşemissin. Hemi de aşşeen tem sırteedeniymissin de kimse bilmezimiş. Heyle zabdedecem ben bu deliyi şindik? Sööle bakiim, heyle zabdedecem Mulla hıı?" derken, eli ayağı titreyerek Deli Emine'nin peşinden homurdanarak gitti.

Ulak Mulla da kendi kendine, "Allah Allah, ben ne ddim, ne dedim kine bunnara? Vallaa boşuna Delemine dememişler bua. Allah'im şindikden Cümee gardaşa yardım eylesin." diyerek arkalarından bakıp sozalıp kaldı. Daha sonra kasabada eğlenip akşama doğru binbir hava yaparak jawa motorsikletiyle köye doğru yola koyuldu. Değirmende erkenden işi biten Sünepe Süllü, öğleye doğru yola çıkmıştı bile. Değirmenci ihtiyar Hacı İbrahim, Sünepe Süllü'yü değirmenden çıkarken çaktırmadan, iyice süzdü. Yüzü turşu satıyordu. Belinde bir tabancasının olduğunu da gördü. Pek hayıra da yormadı. Değirmenci, Sünepe Süllü'nün ağzını aramak için,

"Uğur ola Süllü yean, babana da selam eyle, gene beglerig." dedi.

Sünepe Süllü, suratı asık vaziyette, değirmencinin yüzüne hiç bakmadan, sadece:

"Savul ehdiyar savul. Selamını da bubamı görürsem derim." diyerek yüklü beygirinin üstüne bindi, kırbacı salladı. Gitti. Bu durum, değirmenciye iyice şüphelendirdi. Değirmenci, kendi kendine, "Bekleyelim görelim baam, sonu hayır olur inşallah. Umarım bu işten bir pislik çıkmaz." diyerek, sakalını kaşıyarak, düşünceli, düşünceli değirmene işinin başına gitti.

Cuma yola çıktı çikalı, Leyli'sini düşünerek yorgun argın un yüklü beygirin önünden yürüye yürüye yola devam ediyor. Hava iyice karardı, yarım ay ışığından faydalanıyordu sadece. Yol keçi yolu gibi dağlık, tepelik, inişli çıkışlı ormanlık bir yol. Ağaçların gölgeleri çeşit çeşit figürlerde korkunç ve ürkütücü bir hal alıyor. Hele bir çay akıyor ki, yola devam etmek için bu çayı en az yedi sekiz kere geçmek gerekiyor, yoksa yol bitiyor. Öyle de oldu. Cuma bu demde yolu yarılardı sayılır, bu gidişle iki saat daha gitmesi gerekiyordu ki köye ulaşsın. Son kez çayı geçti, ay, suyun üzerine öyle yansıyor ki âdeta gündüz gibi oluyordu her yer. Çayın çağlayıp akarken çıkarttığı ses ayrı bir musiki. Sonra ormanlık, düzlük bir yola girdi. Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Ulu ağaçlar boy boy uzamışlar, ağaçlardan arada bir yabani kuş sesleri ve rüzgarın etkisiyle çamlardan "huuu....." diye bir ses geliyordu. Biraz daha gitti, büyük, çok eski bir mezarlığın içinden geçerken, her mezar taşı bir hortlak gibi etrafını sarıyordu sanki. Mezarların başında büyümüş büyük gövdeli ardıç ve çam ağaçları yıldızlara kadar uzanıyordu.

Cuma, bu mezarlıktan daha önceleri dedesiyle birlikte gündüzleyin bir iki kere at üstünde geçmişti. Dedesinin bu mezarlıkla ilgili anlattıklarını hatırladı, korkmaya başladı. Yüklü beygirini büyük bir mezar taşına çekerek, üzerine basıp kendisini iki un çuvalının ortasına atmayı başardı. Titriyordu âdeta. Bildiği tüm duâları okuyup üfürürken, altındaki beygir birdenbire ürktü, sonra kişnedi, dağ, taş bu kişneme sesiyle yankılanırken birden ak sakallı, beyaz elbiseli bir adam beygirin yularını tuttu, tutmasıyla altın dişleri gözüküyordu ki,

"Gorgma Cüme gorgma!" dedi.

Cuma bu sesi duyar duymaz, beygirin üzerindeki iki un çuvalının arasında bayıldı kaldı. Ödü patladı.

Ellik Ali ve Köstek Remzi sabahleyin oturdukları çardaktan henüz inmediler, kırdılar lafın eyeğesini. Attılar lafı, attılar, tuttular, kestiler, hükümet kurup hükümet yıktılar. İki de Ulak Mulla'dan hayırlı bir havadis bekliyorlardı ancak akşam karanlığı bastırıldığı halde henüz gelen olmadı. Ulak Mulla'nın başına gelenlerden kimsenin haberi yok tabii.

Ellik Ali ikide bir,

"Böön burdan bir habar almadan şurdan şuruya

getmem İremzi. Getmemm!" diyor. Dayanamadı, Köstek Remziye kafasını uzatıp devam etti:

"Baa bak İremzi, bir düüünü kim boklar?" Cevabını yine kendisi vererek, o arada bir fırt ciara çekip;

"Okuntucu boklar İremzi okuntucu. Hae... annadın şindik ne dediimi? Annadın daal mı İremzi?" derken içip içine çektiği sigaranın dumanı, ağzından, burnundan soba borusundan çıkan duman gibi çıkıyordu. Köstek Remzi iyice kükreyek o da aynı şekilde sigara içerek:

"Dooru söölüyön ancemi, dooru söölüyön da Ali, beglemegden gayrı haydi niyapak? Sen sööle." dedi.

Ellik Ali, o çelimsiz zayıf cüssesiyle başını sağa sola çevirerek,

"Yanarım yanarım da, şu köy şu Ulak Mıllaa mı hırtapozların eline galdı ya, ben başga bişet demi-yom İremzi, demiyom." dedi. Devam etti:

"Ank gençliim oluyaydı bunnarın heçbirine papıç bırakır mıydım ben? Bırakmazdım. Bunnarın heç birinden anadır adam olmaz İremzi, adam olmaz!" derken Ellik Ali o an karşığı yamaçtan bir ışık gördü.

"Ahang Ulak Mılla bu! Geliyo. Başga kimse daal. Ulak Mılla geliyo İremzi. Geliyo. Allah'ım hayırlı habar." dedi.

Köstek Remzi; boynunu uzatarak ışığa doğru baktı, umutsuz, taysınmaz bir vaziyette, yavaşça:

"Yok bire Ellaali. Avcı o." dedi.

Ellik Ali:

"Ne avcısı bire babam ne avcısı? Mılla bu, Mılla, Mılla!" derken, Işık kayboldu, yeniden göründü, göründü kayboldu, sonra motorsikletin sesi duyuldu, derken demiye kalmadı, Ulak Mılla yel gibi geldi. Jawa'nın düdüğüne basıp stop ettikten sonra; "Selâmünaleykүүüm" dedi.

O arada içeride oturan Unçuluk Anşa ve Bedirik Hürü'de dışarı çıktılar. Hepsi bir yerden; "aleyne ve aleykümselaaaaam Mılla." dediler. O arada Ellik Ali, yankös gelip oturduğu yerden ağrı, hemen söze girdi:

"Hoş geldin Mılla, hoş gelmissin aslan yeanim, gözlerimiz yollarda'aldı bire heerif, bunnarın heç biri senin geldiini bilemediler, bir ben bildim. Bunnar, "Mılla gelmez bö'ön" dediler. Ben de dedim kine bunnara benim bildiim Mılla, ne eder gelir buece, hemi de mudlak suuredde gelir, dedim. Ee dememiş miyim Mılla yeanim? Annat bahim şindik, geddin hemii yokarı Daa Goluna? Kepir Gadir'i buldun hemii? Ne dediler, de bağam şindik?" dedi.

Ulak Mılla, Kasabadan gelirken Sünepe Süllü'den yediği sıkırcımın etkisiyle:

"Annadırık zaar bire Al'emmi, annadırık za'ar. İnanın ööle yorgunum, ööle yorgunum kine, val-laa gimıldar halım yog!" diyerek söyleyeceği yalanların planını kurdu ve acıklı bir şekilde devam etti.

Maraş'ın Otu

◆ İhsan Nazik

Bir başka lezzettir Maraş'ın otu
Damağı mest eder dursun karışma
Eşsiz dondurmadan aldın mı kutu
Diline serinlik vursun karışma

Bir heves duyarak trene bindim
Edeler ilinde sevinçle indim
Paçayı içince yerimde döndüm
Biberin acısı sarsın karışma

Dimdik ayaktadır kalesi hoştur
Ulu Cami'ye gir sanma ki boştur
Trabzon Caddesi koştur ha koştur
Gönlüne ferahlık versin karışma

Çarşısı pazarı gözleri açar
Üstünden daima güvercin uçar
Böylesi diyardan söyle kim kaçar
Her gece rüyana girsin karışma

İnsanı sevecen muhabbet sever
Nasırlı elleri bakır döver
Çöreğini yiyen her yerde över
Eşe dosta söyle görsün karışma

Hak dostu şairim aşk ile gezdim
Bilirim sonuçta ben eksik yazdım
Madalyası onur saygıyla süzdüm
Kıyamet gününe varsın karışma

Dörtlüler

◆ Yahya Özkök

Sabrın muhkem duvarını,
Birden yıkar bu dörtlüler.
Aştıkça ar damarını,
Küfre çıkar bu dörtlüler.

Yola serip pis leşini,
Çağırır kaç kardeşini.
Can sıkıcı ateşini
Kimde yakar bu dörtlüler?

Mantar gibi biter gene,
Boş yere hiç çalma çene,
Göz kırptıyor her geçene,
Kime bakar bu dörtlüler?

Şöyle bir gün gelse dile,
Tartışırken polis ile,
İsyan eder akü bile.
Kulak tıkar bu dörtlüler.

Niçin kaldı bu kötü ün?
Yol verirken herkese dün.
Ayağına elbet bir gün,
Kaç el sıkar bu dörtlüler?

Trafiğe kesin çözüm,
Ya az bekle iki gözüm!
İşte budur en son sözüm:
Kimi takar bu dörtlüler?

Mehmed'im Durdu'm Oy

◆ Durdu Güneş

◆ Mehmet Gözükarâ

Güneş:

Ne desem boş sanki, sözler anlamsız
İtibâr görüyor yalan Mehmed'im
Dürüst çile çeker, sahtekâr gamsız
Düzenimiz karman çorman Mehmed'im

Gözükarâ:

Söz sohbeta çok ihtiyaç kalmıyor
Ocakta kalmadı duran Durdu'm oy
Menfaatsiz kapı dâhi çalmıyor
Bizden değil bizi vuran Durdu'm oy

Güneş:

Balık baştan kokar, başa bir söz yok
Sözler var ama maliyeti çok
Çalışan aç kalır, asalaklar tok
Böyle düzen saçma sapan Mehmed'im

Gözükarâ:

Kamunun malına deniz diyorlar
Bedava geçinip beleş giyorlar
Hazineyi domuz gibi yiyorlar
Şimdilik çıkmadı soran Durdu'm oy

Güneş:

Adalet arayan boşa arıyor
Böyle hukuksuzluk kime yarıyor
Beynimi bir garip sancı sarıyor
Sürmesin böyle bir devran Mehmed'im

Gözükarâ:

Adalet temelde gömülü kaldı
Hukuku, hukuksuz adamlar çaldı
Sınırdan içeri mülteci doldu
Seyir ettik hayran hayran Durdu'm oy

Güneş:

Yolsuzluk bitmeli, yol yol olmalı
Ülkemde huzur bol bol olmalı
Hırsıza yolsuza kontrol olmalı
Dışta değil, içte düşman Mehmed'im

Gözükarâ:

Usulsüzlük imrenecek yol oldu
Fakire kıt zenginlere bol oldu
Bu millete acayip bir hâl oldu
Ne utanır ne de pişman Durdu'm oy

Güneş:

Kurumlar kurallar nerede kaldı?
Ciddiyet, resmiyet geride kaldı
Rezalet çoğaldı, erdem azaldı
Nerde ahlak, akıl, izan Mehmed'im

Gözükarâ:

Kurum kuralları yedi bitirdi
Ahbap çavuş bulup başa getirdi
Etik değerleri bulan yitirdi
Ense kalın, göbük şişman Durdu'm oy

Güneş:

Felaket tellalı olmak istemem
Bulmalıyız artık bir yol bir yöntem
Eyleme geçmeli, dem artık bu dem
Kalmadı başka derman Mehmed'im

Gözükarâ:

Gözükarâ'm yazdığını okudu
İnce süzdü biraz sıkça dokudu
Uyarmadan gayri çare yokudu
Çıkmıyor beklenen ferman Durdu'm oy